

Arrest

nr. 286 310 van 20 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten M. BOTTIN en D. ANDRIEN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. PAQUOT *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, van Pathaanse origine en soennitisch moslim te zijn. U bent geboren te Tarakhel in de provincie Kabul, district Deh Sabz waar u ook uw hele leven hebt gewoond. U bent ongehuwd en kinderloos, hebt negen jaar onderwijs genoten en stond uw vader bij die als chauffeur werkte. Uw vader is (...) en uw moeder is (...). Uw ouders wonen in Tarakhel samen met uw jongere broers (...) en (...) en uw jongere zus (...).

Samen met uw vader leverde u in Afghanistan gas en voedingswaren bij mensen aan huis. Op gegeven moment gedurende een tweetal weken zag uw vader tijdens dergelijke leveringen drie keer dat er in een huis in Kochkin, gelegen in het district Shakar Dara in de provincie Kabul, veel wapens aanwezig waren. Uw vader meldde dit aan het districtshoofd van Shakar Dara. Ongeveer een maand later hebben de overheidsdiensten dat huis gecontroleerd en enkele mensen gearresteerd en mogelijk gedood. Wanneer deze gearresteerden zes à zeven maanden later terug vrij kwamen, wisten ze de gegevens over u en uw vader en jullie adres te bemachtigen. Eerst namen ze enkele keren telefonisch contact op met uw vader. Vervolgens kwamen uw belagers naar jullie huis, doch u en uw vader waren op dat moment niet aanwezig. Ze deelden uw moeder mee dat u en uw vader zich zo snel mogelijk moesten overgeven waarna u en uw vader besloten Afghanistan te verlaten.

In de winter net voor de start van het regenseizoen van 2020 verliet u samen met uw vader Afghanistan en ging u naar Iran. In Iran raakte u gescheiden van uw vader. U bent via Turkije, Griekenland, Macedonië en Servië in Roemenië toegekomen waar uw verzoek om internationale bescherming buiten uw wil om werd geregistreerd op 28 november 2020. Een maand later verliet u Roemenië en reisde u via enkele voor u onbekende landen en Luxemburg verder naar België waar u aankwam op 22 december 2020. Op 23 december 2020 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Op 7 april 2021 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de beslissing tot weigering van uw verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten daar België niet verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming dat aan Roemenië toekwam. U bleef in België en op 17 september 2021 werd voorgaande beslissing ingetrokken waardoor België verantwoordelijk is voor de behandeling van uw verzoek.

Zo'n zes à zeven maanden na uw vertrek uit Afghanistan ontving uw moeder een dreigbrief van de taliban waarin de taliban verklaarden dat ze u en uw vader zullen vermoorden wanneer ze jullie vinden. Tevens zijn de taliban nog driemaal bij u thuis geweest waarbij ze uw moeder, broers en zus lastigvielen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele taskara neer. U legt tevens kopieën neer van de taskara van uw ouders, broer en zus voor alsook een kopie van de brief van de taliban en per email maakt u een videofragment over van TOLONews betreffende het huis waar de wapens werden aangetroffen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aangetast doordat u reeds bij aanvang van de procedure de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden met betrekking tot uw leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 25 januari 2021, stelt dat u ouder bent dan achttien jaar, vermoedelijk 23.66 jaar met een standaarddeviatie van 1.90 jaar. Dat u bij aankomst in België zestien jaar zou geweest zijn, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Na een leeftijdsonderzoek blijft u evenwel volhouden en verwijst naar uw taskara (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 2 maart 2022, CGVS, p.7). Ook uw advocaat verwijst hieromtrent naar uw taskara en stelt op basis van uw verklaringen en taskara dat uw geboortedatum 2005 is (CGVS, p. 19), waar u initieel overigens nochtans beweerde dat het 2004 was.

Uw verklaringen over uw taskara kunnen voorgaande bevindingen geenszins in een ander daglicht plaatsen. U legt uw taskara pas voor naar aanleiding van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS,

p. 7) terwijl op een verzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. U verklaarde desbetreffend bij de DVZ dat uw originele taskara zich in Nederland bij een neef van uw vader, genaamd (...), bevond (Verklaring DVZ, d.d. 24 maart 2021, vraag 29 & vraag 21) terwijl u op het CGVS plots verklaart dat een familielid naar Afghanistan is gegaan en het document heeft meegebracht (CGVS, p. 8). Deze verklaringen zijn inconsistent daar u bovendien ontkent dat de persoon die het document uit Afghanistan meebracht de neef in Nederland was alsook daar u beweert de naam van de persoon die het document meebracht niet te kennen (CGVS, p. 9). De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. Uw verklaring bij de DVZ werd u voorgelezen in het Pasjtou waarna u deze tekende ter bevestiging van de inhoud. Ook werd u aan het begin van uw onderhoud op het CGVS gevraagd of er opmerkingen waren betreffende uw verklaringen op de DVZ waarbij u betreffende uw taskara geenszins aangaf dat er foutieve gegevens werden neergeschreven. Er mag van u verwacht worden dat u over uw identiteitsdocumenten, en meer bepaald uw taskara, oprechte en aldus coherente verklaringen aflegt van bij aanvang van de asielprocedure. Voor wat betreft uw taskara kan nog worden opgemerkt dat uit informatie blijkt dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn. Bijgevolg en in het licht van voorgaande, kan er aan de door u voorgelegde taskara geen enkele waarde gehecht worden en kan deze de medisch-wetenschappelijke bevindingen die stellen dat u – met een deviatie van 1.9 jaar – in 1998 geboren bent, dan ook niet weerleggen. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en een taskara neerlegt waarvan de authenticiteit ten zeerste betwijfeld dient te worden waardoor u de Belgische autoriteiten tracht te misleiden is geheel onverenigbaar met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming en plaatst ernstige vraagtekens bij uw nood heeft aan internationale bescherming.

Daarnaast bent u er evenmin in geslaagd aannemelijk te maken dat u in het vizier gekomen zou zijn van een groep opstandelingen die banden heeft met zowel de taliban, het Haqqani-netwerk als Daesh (CGVS, p. 10-11). U beweert dat u met uw vader leveringen ging doen in Kochkin, dat uw vader daarbij wapentuig opmerkte in een woning waar jullie leverden, dat uw vader dit vervolgens meedeelde aan de autoriteiten waarna deze een inval deden in de betreffende woning en de aanwezigen arresteerden (CGVS, p. 11-12). Ter staving van uw voorgehouden problemen legt u een videofragment voor van TOLONews voor. In dit fragment is volgens u het huis van de opstandelingen te zien na de inval door de overheid (CGVS, p. 10).

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit videofragment geenszins de betrokkenheid van u of uw vader aantoont, zoals u zelf ook erkent (CGVS, p. 10). Bovendien blijkt uit informatie uit open bronnen betreffende die aanval van de NDS dat deze het gevolg was van bekentenissen van vier ander Daesh-leden die reeds in hechtenis van de NDS zaten. Dat de aanval aldus het gevolg is van bekentenissen in plaats van de melding van uw vader zoals u beweert (CGVS, p. 12), plaatst de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig op losse schroeven.

Bovendien slaagt u er niet in enigszins aannemelijk te maken dat u of uw vader ook maar iets te maken hadden met de inval. Zo kunnen er vooreerst de nodige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de bewering dat u wekelijks met uw vader op pad was om goederen aan huis te gaan leveren (CGVS, p. 10). Er dient immers te worden vastgesteld dat u bijzonder weinig informatie kan meedelen over de locaties in Kochkin waar het huis van de opstandelingen gelegen was en waar u de leveringen deed. U kan Kochkin maar moeilijk situeren binnen het district Shakar Dara en komt hierbij niet verder dan aan te geven dat het nabij een berg was en dat het nabij het districtscentrum van Shakar Dara gelegen was (CGVS, p. 13). De naam van de berg kent u echter niet en ondanks het feit dat u klaarblijkelijk wel in staat bent om aan te geven dat het district Shakar Dara geografisch ten westen van het district Deh Sabz en uw eigen dorp ligt, kan u merkwaardig genoeg niet aangeven in welke windrichting Kochkin dan gelegen is ten aanzien van het districtscentrum van Shakar Dara (CGVS, p. 13). Het is frappant dat u enerzijds in staat bent uw eigen dorp te situeren aan de hand van de vier windrichtingen, doch hiertoe niet in staat bent voor wat betreft het dorp Kochkin, temeer omdat u veelvuldig met uw vader op pad was in het district en daarbij verschillende plaatsen aandeed om goederen te leveren. Bovendien beweert u dat Kochkin slechts een vijftiental minuten verwijderd ligt van uw eigen dorp Tarakhel in het district Deh Sabz (CGVS, p. 13) terwijl deze bewering in het geheel niet overeenkomt met de informatie uit beschikbare kaarten. Daaruit komt namelijk naar voor dat, zelfs via de hoofdwegen, de reis tussen Tarakhel en Kochkin ongeveer één uur

bedraagt. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat de reis zoals u die beschreef door de bergen via de dorpen Deh Yahya, Haji Sahib en Danishmand (CGVS, p. 13) in vijftien minuten kon gemaakt worden. Indien u deze afstand regelmatig samen met uw vader aflegde, mag verwacht worden dat u dit bij benadering zou kunnen inschatten. U bent naar eigen zeggen niet bekend met de plaatsen in het district Shakar Dara (CGVS, p. 13) maar ook deze bewering is op zich minstens merkwaardig indien u wekelijks met uw vader op pad ging.

Voorts kan u bijzonder weinig informatie meedelen over de personen bij wie u en uw vader de leveringen gingen doen in Kochkin. U spreekt over twee personen Qari en Sanahola (CGVS, p. 13) maar hun volledige namen kent niet (CGVS, p. 13). Evenmin weet u hoe of vanwaar uw vader hen kende (CGVS, p. 13). Tot driemaal toe gevraagd welke achtergrondinformatie u van uw vader kreeg over deze twee personen, blijft u danig op de vlakte en komt u niet verder dan heel algemeen te herhalen dat uw vader tweemaal per week gas leverde, dat ze daar woonden, dat uw vader hen verdacht vond en dat uw vader de mensen binnen eigenlijk niet kende (CGVS, p. 13- 14). Er kan echter in alle redelijkheid van u verwacht worden dat u enige informatie over deze personen kan verschaffen. Immers blijkt dat uw vader, die al twintig jaar leveringen deed, de mensen kende aan wie hij leverde alsook dat deze mensen hem telefonisch contacteerden (CGVS, p. 6). Indien u en uw vader aldus één à twee keer per week gas leverden aan deze klanten in Kochkin (CGVS, p. 10), waarvoor jullie bovendien een uur dienden te rijden, dan kan worden aangenomen dat uw vader ook deze klanten kende net zoals zijn overige cliënteel. Bijgevolg kan worden verwacht dat hij u enige relevante achtergrondinformatie over deze mensen zou hebben gegeven, minstens vanaf het moment hij de wapens opmerkte, dan wel eens hij de autoriteiten in kennis stelde of wanneer jullie kennis kregen dat de overheid een inval gedaan had in dat huis, dan wel op zijn minst wanneer jullie beiden in het vizier kwamen van deze personen nadat ze werden vrijgelaten. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging bij terugkeer, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op manifeeste wijze.

Daarnaast kunnen uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw vader hoogte kreeg van de aanwezigheid van de wapens in dat huis in Kochkin evenmin overtuigen. Volgens uw verklaringen zag hij de wapens, munitie, onderdelen van explosieven en vesten tijdens het leveren van de goederen (CGVS, p. 14). Hij zag ze bovendien zowel in de tuin als in de kelder van de woning (CGVS, p. 14) en dit tot drie keer toe in twee weken tijd (CGVS, p. 14). Gevraagd naar de reactie van de aanwezigen in de woning wanneer uw vader het wapentuig zag, geeft u aan dat uw vader deed alsof hij de wapens niet zag om hen niet achterdochtig te maken (CGVS, p. 14) waaruit dus kan worden opgemaakt dat ze niet reageerden. Dit is zeer weinig plausibel. Het valt namelijk niet in te zien dat een coalitie van strijders uit het Haqqani-netwerk en Daesh dermate opzichtig en onvoorzichtig zouden omspringen met hun wapentuig dat dit eenvoudigweg en meermaals kon worden opgemerkt door een leverancier van gas. Evenmin valt in te zien dat ze daadwerkelijk zo goedgegelovig waren dat ze je vader toelieten in of nabij de woning waar de wapens aanwezig waren en hij de mogelijkheid had om ze zowel in de tuin als in de kelder waar te nemen, doch dat ze hiervan geen notie hadden, laat staan dat ze uw vader hierover niet zouden hebben aangesproken. De door u geschetste gang van zaken is dermate onaannemelijk dat het bijkomend de geloofwaardigheid van uw asielaanspraken ondermijnt.

Daarenboven weet u evenmin te overtuigen dat de opstandelingen na hun vrijlating, u en uw vader in het vizier namen en zinnens waren jullie om het leven te brengen (CGVS, p. 16). Volgens uw verklaringen werden de gearresteerde leden zo'n zes à zeven maanden na de inval in de woning vrijgelaten waarbij de Afghaanse president zo'n vijfduizend talibanleden vrijliet (CGVS, p. 12, 18). Merkwaardig genoeg kent u de reden van de massale vrijlating niet (CGVS, p. 18) terwijl hun vrijlating een cruciaal element is in uw voorgehouden relaas. Temeer omdat uit beschikbare informatie naar voor komt dat dit naar alle waarschijnlijkheid kadert in de zogenaamde Doha-deal tussen de Verenigde Staten en de taliban van februari 2020. Deze overeenkomst, die plaatsvond op een moment dat u nog in Afghanistan was, is van groot belang voor de recente Afghaanse geschiedenis waardoor het bijzonder vreemd is dat u hiervan niet de minste notie hebt, terwijl u wel beweert dat ook uw belagers samen met 5000 anderen konden vrijkomen. Uit beschikbare informatie blijkt bovendien dat de aanval op de schuilplaats dateert van 5 mei 2020. Gezien de vaststelling dat de opstandelingen werden gearresteerd op 5 mei 2020 en uw verklaring dat ze zes à zeven maanden later vrijkwamen, wil dit overeenkomstig zeggen dat ze ergens in november of december 2020 werden vrijgelaten. Echter, uit de gegevens beschikbaar in het dossier blijkt dat u in november 2020 reeds in Roemenië was en dat u in december 2020 reeds in België uw verzoek om

internationale bescherming indiende. Bovenstaande tijdslijn is bijgevolg onmogelijk in overeenstemming te brengen met uw verklaringen.

In deze kan tot slot nog worden toegevoegd dat het eveneens bijzonder frappant is dat de opstandelingen enkele dagen/twee weken na hun vrijlating eerst telefonisch contact opnamen met uw vader om hem mee te delen dat ze hem en zijn zoon gingen vermoorden indien ze hem zouden vinden (CGVS, p. 16, 17), doch dat ze, nadat jullie reeds de woning hadden verlaten, alsnog jullie adres zouden hebben ontdekt en vervolgens naar jullie huis kwamen waarbij ze uw moeder, broer en zus lastigvielen en van hen uw en uw vaders verblijfplaats wilden weten (CGVS, p. 17). Aangezien de opstandelingen uit waren op wraak en ze zowel u als uw vader daarom om het leven wilden brengen, is het opnieuw bijzonder merkwaardig dat ze eerst telefonisch contact opnamen met uw vader om hem en zijn zoon met de dood te bedreigen alvorens kort erna daadwerkelijk naar jullie huis te komen. Op deze manier gaven ze u en uw vader immers ruim de kans het hazenpad te kiezen en aan hen te ontsnappen. Des te meer gezien ze kort erna wel degelijk in staat waren om alsnog uw adres te achterhalen, is de voortvarende werkwijze met de telefonisch bedreiging van de op wraak beluste opstandelingen niet ernstig.

Ook de vaststelling dat u zeer summier bent in uw informatie over wie u precies te vrezen hebt, ondermijnt de aannemelijkheid van uw beweerde asielmotieven. Immers haalt u slechts aan dat u de taliban te vrezen hebt (CGVS, p 5, 9, 17). Uit het videofragment dat u voorlegt, de verklaringen die u aflegt en de verbonden mediaberichtgeving die hierover werd teruggevonden, blijkt dat de woning werd gebruikt door een alliantie tussen Daesh en het Haqqani-netwerk (CGVS, p. 10, 11). In het dreigende telefoongesprek naar uw vader werd volgens u niet vermeld wie er belde noch aan welke groep hij gelinkt was (CGVS, p. 17) doch beweert u wel dat het de taliban waren die kwamen zoeken naar u en uw vader (CGVS, p. 17). Hieromtrent om uitleg gevraagd kan u slechts meedelen dat Daesh, Haqqani en Taliban allemaal hetzelfde zijn, één groep (CGVS, p. 17). Daesh, het haqqani-netwerk en de taliban zijn evenwel verschillende anti-overheidsgroeperingen waarbij op zich niet wordt ontkend er mogelijk lokaal allianties waren doch nergens blijkt dat deze allianties vanzelfsprekend waren. Er werd u dan ook gevraagd nadere uitleg te geven over uw bewering dat het één groep was, u komt in deze niet verder dan te herhalen dat ze hetzelfde zijn en dat u niet meer weet (CGVS, p. 18). Incidenten, uitgezonderd één, waarin ze betrokken waren kan u evenmin geven (CGVS, p. 18). In de maatschappij waarin u leefde, bleven dergelijke allianties ongetwijfeld niet onbesproken en temeer omdat u voorhoudt te vrezen voor uw leven door de taliban omwille van verraad van Daesh-leden en leden van het Haqqani-netwerk mag het verwondering heten dat u geen enkele informatie kan verstrekken over deze alliantie. De dorpsouderen hebben jullie niet geïnformeerd en of deze contacten hadden met de taliban weet u niet (CGVS, p. 19) hetgeen evenmin moeilijk in te zien valt. Aangenomen kan worden dat jullie zich minstens op deze manier zouden hebben proberen te informeren over de personen of de groeperingen die jullie te vrezen hebben teneinde een inschatting te maken van het gevaar en risico dat jullie liepen.

Voor wat betreft het videofragment dat u voorlegt, valt het ook op dat u zeer weinig informatie kan meedelen over de inval en de gevolgen, terwijl deze korte reportage zo goed als uw enige bron van informatie blijkt te zijn (CGVS, p. 15). Behalve de mededeling dat het om twee verdachte personen en enkele vrouwen ging, die gelieerd waren aan het Haqqani-netwerk, kan u geen bijkomende informatie geven (CGVS, p. 10). Verder bevraagd voegt u nog toe dat acht mensen werden gearresteerd en u kan daarbij enkel meedelen dat de namen van Qari en Ismanullah vermeld werden (CGVS, p. 15). U hebt naar eigen zeggen de video niet met veel aandacht bekeken en u kan bijgevolg niet antwoorden op de vraag of er bij de inval mensen gedood werden (CGVS, p. 16) waarbij u ter verantwoording aangeeft dat het niet belangrijk is voor u (CGVS, p. 16). Dit is niet ernstig. Het gaat hier immers om het kernelement in uw asielaanvraag waarbij vijf opstandelingen werden gedood en acht anderen werden verwond. Er kan van u verwacht worden dat u zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met uw aanvraag en er kan, temeer omdat u het videofragment zelf voorlegt, in alle redelijkheid verwacht worden dat u deze met de nodige aandacht zou hebben bekeken. Dat u buiten twee namen, waarvan er – in tegenstelling tot hetgeen u overigens beweert – slechts één voorkomt in de berichtgeving, geen enkele andere betrokken persoon kon benoemen (CGVS, 15), doet eveneens twifelen aan de betrokkenheid van u en uw vader voorafgaand aan de inval. Uw houding ten opzichte van het videofragment is bovendien wederom niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en ondermijnt alzo eveneens de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen.

Aangezien u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat u en uw vader aan de basis lagen van de inval op 5 mei 2020 op een schuilplaats van het Haqqani-netwerk en Daesh waarbij u vervolgens door de taliban

werd bedreigd met de dood, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw beweringen dat uw moeder, broer en zus nadien hierdoor nog werden lastiggevallen (CGVS, p. 5, 17) en dreigbrieven ontvingen (CGVS, p. 9). Ten overvloede kan echter nog worden opgemerkt dat ook uw verklaringen hieromtrent allerminst overtuigden. U beweert dat het de genaamde Qari Noor Agha was die hen lastigviel (CGVS, p. 5) maar gevraagd over hem te vertellen, dient u aan te geven dat u niets over hem weet (CGVS, p. 5). Wat betreft de neergelegde dreigbrieven moet vooreerst worden aangestipt dat het slechts kopieën betreffen waarvan de authenticiteit hoe dan ook niet kan worden nagaan. Dergelijke documenten dienen bovendien te kaderen in geloofwaardige en aannemelijke verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat documenten slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas herstellen. Uw verklaringen omtrent de dreigbrieven doen net verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw motieven. Immers werd u gevraagd wanneer uw moeder deze brief kreeg waarop u antwoordde zes à zeven maanden na uw vertrek (CGVS, p. 9). Bijgevolg kan onmogelijk ingezien worden waarom de persoon die uw originele taskara uit Afghanistan heeft meegenomen, nagelaten zou hebben om ook de dreigbrief mee te nemen dan wel waarom men al die tijd heeft nagelaten de originele brief per post aan u over te maken. U bevestigt overigens eerst zelf dat de brief reeds bij uw moeder was toen die kennis of verre familielid in Afghanistan was (CGVS, p. 10) doch u verandert plots uw verklaringen en stelt dat de brief nog niet was afgegeven door de taliban op het moment dat die persoon in Afghanistan was (CGVS, p. 10) hetgeen niet mogelijk is indien deze brief reeds na een zes- à zevental maanden zou zijn toegekomen. U hebt de brief zelfs niet vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS, d.d. 17 september 2021) terwijl uw moeder hem in principe al zou moeten gekregen hebben. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die verband houden met de directe aanleiding van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, en dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt. Aldus kan verwacht worden dat u de brief minstens zou hebben vermeld bij de DVZ. Mogelijk nog frappanter is dat u de brief van de taliban zelf niet gelezen hebt (CGVS, p. 9). Nochtans was hij aan u gericht en blijkt dat u tot de negende klas onderwijs genoten hebt waardoor in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat u in staat bent te lezen. Uw stuitend gebrek aan interesse voor een staving stuk dat u zelf voorlegt en dat behoort tot de kern van uw asielaanvraag is geheel onverenigbaar met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming en dat u aldus geenszins heeft aangetoond dat u nood heeft aan internationale bescherming.

Uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninfo' – bron 1) blijkt bovendien dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn.

Op basis van het geheel van bovenstaande argumenten kan er geen geloof worden gehecht aan uw vervolgingsmotieven. U bent er aldus niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de

eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een

reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijke voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of

veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname

van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich heeft gebaseerd is aan het administratief dossier gevoegd.

De overige documenten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt voorgelegd en die nog niet werden besproken, kunnen voorgaande bevindingen niet ombuigen. De taskara van uw ouders, broer en zus – overigens allen kopieën - geven hoogstens een aanwijzing van uw nationaliteit en afstamming die op zich niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij meent tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2. Op 23 december 2022 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022 (deze COI wordt volledig bij de aanvullende nota gevoegd);
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022.

Ter terechtzitting legt verzoeker aan aanvullende nota neer met hierbij gevoegd een “werkcontract” en loonbrieven teneinde zijn integratie aan te tonen.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aangetast doordat u reeds bij aanvang van de procedure de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden met betrekking tot uw leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 25 januari 2021, stelt dat u ouder bent dan achttien jaar, vermoedelijk 23.66 jaar met een standaarddeviatie van 1.90 jaar. Dat u bij aankomst in België zestien jaar zou geweest zijn, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Na een leeftijdsonderzoek blijft u evenwel volhouden en verwijst naar uw taskara (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 2 maart 2022, CGVS, p.7). Ook uw advocaat verwijst hieromtrent naar uw taskara en stelt op basis van uw verklaringen en taskara dat uw geboortedatum 2005 is (CGVS, p. 19), waar u initieel overigens nochtans beweerde dat het 2004 was.

Uw verklaringen over uw taskara kunnen voorgaande bevindingen geenszins in een ander daglicht plaatsen. U legt uw taskara pas voor naar aanleiding van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 7) terwijl op een verzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. U verklaarde desbetreffend bij de DVZ dat uw originele taskara zich in Nederland bij een neef van uw vader, genaamd (...), bevond (Verklaring DVZ, d.d. 24 maart 2021, vraag 29 & vraag 21) terwijl u op het CGVS plots verklaart dat een familielid naar Afghanistan is gegaan en het document heeft meegebracht (CGVS, p. 8). Deze verklaringen zijn inconsistent daar u bovendien ontkent dat de persoon die het document uit Afghanistan meebracht de neef in Nederland was alsook daar u beweert de naam van de persoon die het document meebracht niet te kennen (CGVS, p. 9). De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. Uw verklaring bij de DVZ werd u voorgelezen in het Pasjtoe waarna u deze tekende ter bevestiging van de inhoud. Ook werd u aan het begin van uw onderhoud op het CGVS gevraagd of er opmerkingen waren betreffende uw verklaringen op de DVZ waarbij u betreffende uw taskara geenszins aangaf dat er foutieve gegevens werden neergeschreven. Er mag van u verwacht worden dat u over uw identiteitsdocumenten, en meer bepaald uw taskara, oprechte en aldus coherente verklaringen aflegt van bij aanvang van de asielprocedure. Voor wat betreft uw taskara kan nog worden opgemerkt dat uit informatie blijkt dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn. Bijgevolg en in het licht van voorgaande, kan er aan de door u voorgelegde taskara geen enkele waarde gehecht worden en kan deze de medisch-wetenschappelijke bevindingen die stellen dat u – met een deviatie van 1.9 jaar – in 1998 geboren bent, dan ook niet weerleggen. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en een taskara neerlegt waarvan de authenticiteit ten zeerste betwijfeld dient te worden waardoor u de Belgische autoriteiten tracht te misleiden is geheel onverenigbaar met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming en plaatst ernstige vraagtekens bij uw nood heeft aan internationale bescherming.

Daarnaast bent u er evenmin in geslaagd aannemelijk te maken dat u in het vizier gekomen zou zijn van een groep opstandelingen die banden heeft met zowel de taliban, het Haqqani-netwerk als Daesh (CGVS, p. 10-11). U beweert dat u met uw vader leveringen ging doen in Kochkin, dat uw vader daarbij wapentuig opmerkte in een woning waar jullie leverden, dat uw vader dit vervolgens meedeelde aan de autoriteiten waarna deze een inval deden in de betreffende woning en de aanwezigen arresteerden (CGVS, p. 11-12). Ter staving van uw voorgehouden problemen legt u een videofragment voor van TOLONews voor. In dit fragment is volgens u het huis van de opstandelingen te zien na de inval door de overheid (CGVS, p. 10).

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit videofragment geenszins de betrokkenheid van u of uw vader aantoont, zoals u zelf ook erkent (CGVS, p. 10). Bovendien blijkt uit informatie uit open bronnen betreffende die aanval van de NDS dat deze het gevolg was van bekentenissen van vier ander Daesh-leden die reeds in hechtenis van de NDS zaten. Dat de aanval aldus het gevolg is van bekentenissen in plaats van de melding van uw vader zoals u beweert (CGVS, p. 12), plaatst de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig op losse schroeven.

Bovendien slaagt u er niet in enigszins aannemelijk te maken dat u of uw vader ook maar iets te maken hadden met de inval. Zo kunnen er vooreerst de nodige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de bewering dat u wekelijks met uw vader op pad was om goederen aan huis te gaan leveren (CGVS, p. 10). Er dient immers te worden vastgesteld dat u bijzonder weinig informatie kan meedelen over de locaties in Kochkin waar het huis van de opstandelingen gelegen was en waar u de leveringen deed. U kan Kochkin maar moeilijk situeren binnen het district Shakar Dara en komt hierbij niet verder dan aan te geven dat het nabij een berg was en dat het nabij het districtscentrum van Shakar Dara gelegen was (CGVS, p. 13). De naam van de berg kent u echter niet en ondanks het feit dat u klaarblijkelijk wel in staat bent om aan te geven dat het district Shakar Dara geografisch ten westen van het district Deh Sabz en uw eigen dorp ligt, kan u merkwaardig genoeg niet aangeven in welke windrichting Kochkin dan gelegen is ten aanzien van het districtscentrum van Shakar Dara (CGVS, p. 13). Het is frappant dat u enerzijds in staat bent uw eigen dorp te situeren aan de hand van de vier windrichtingen, doch hiertoe niet in staat bent voor wat betreft het dorp Kochkin, temeer omdat u veelvuldig met uw vader op pad was in het district en daarbij verschillende plaatsen aandeed om goederen te leveren. Bovendien beweert u dat Kochkin slechts een

vijftiental minuten verwijderd ligt van uw eigen dorp Tarakhel in het district Deh Sabz (CGVS, p. 13) terwijl deze bewering in het geheel niet overeenkomt met de informatie uit beschikbare kaarten. Daaruit komt namelijk naar voor dat, zelfs via de hoofdwegen, de reis tussen Tarakhel en Kochkin ongeveer één uur bedraagt. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat de reis zoals u die beschreef door de bergen via de dorpen Deh Yahya, Haji Sahib en Danishmand (CGVS, p. 13) in vijftien minuten kon gemaakt worden. Indien u deze afstand regelmatig samen met uw vader aflegde, mag verwacht worden dat u dit bij benadering zou kunnen inschatten. U bent naar eigen zeggen niet bekend met de plaatsen in het district Shakar Dara (CGVS, p. 13) maar ook deze bewering is op zich minstens merkwaardig indien u wekelijks met uw vader op pad ging.

Voorts kan u bijzonder weinig informatie meedelen over de personen bij wie u en uw vader de leveringen gingen doen in Kochkin. U spreekt over twee personen Qari en Sanahola (CGVS, p. 13) maar hun volledige namen kent niet (CGVS, p. 13). Evenmin weet u hoe of vanwaar uw vader hen kende (CGVS, p. 13). Tot driemaal toe gevraagd welke achtergrondinformatie u van uw vader kreeg over deze twee personen, blijft u danig op de vlakte en komt u niet verder dan heel algemeen te herhalen dat uw vader tweemaal per week gas leverde, dat ze daar woonden, dat uw vader hen verdacht vond en dat uw vader de mensen binnen eigenlijk niet kende (CGVS, p. 13- 14). Er kan echter in alle redelijkheid van u verwacht worden dat u enige informatie over deze personen kan verschaffen. Immers blijkt dat uw vader, die al twintig jaar leveringen deed, de mensen kende aan wie hij leverde alsook dat deze mensen hem telefonisch contacteerden (CGVS, p. 6). Indien u en uw vader aldus één à twee keer per week gas leverden aan deze klanten in Kochkin (CGVS, p. 10), waarvoor jullie bovendien een uur dienden te rijden, dan kan worden aangenomen dat uw vader ook deze klanten kende net zoals zijn overige cliënteel. Bijgevolg kan worden verwacht dat hij u enige relevante achtergrondinformatie over deze mensen zou hebben gegeven, minstens vanaf het moment hij de wapens opmerkte, dan wel eens hij de autoriteiten in kennis stelde of wanneer jullie kennis kregen dat de overheid een inval gedaan had in dat huis, dan wel op zijn minst wanneer jullie beiden in het vizier kwamen van deze personen nadat ze werden vrijgelaten. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging bij terugkeer, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op manifeeste wijze.

Daarnaast kunnen uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw vader hoogte kreeg van de aanwezigheid van de wapens in dat huis in Kochkin evenmin overtuigen. Volgens uw verklaringen zag hij de wapens, munitie, onderdelen van explosieven en vesten tijdens het leveren van de goederen (CGVS, p. 14). Hij zag ze bovendien zowel in de tuin als in de kelder van de woning (CGVS, p. 14) en dit tot drie keer toe in twee weken tijd (CGVS, p. 14). Gevraagd naar de reactie van de aanwezigen in de woning wanneer uw vader het wapentuig zag, geeft u aan dat uw vader deed alsof hij de wapens niet zag om hen niet achterdochtig te maken (CGVS, p. 14) waaruit dus kan worden opgemaakt dat ze niet reageerden. Dit is zeer weinig plausibel. Het valt namelijk niet in te zien dat een coalitie van strijders uit het Haqqani-netwerk en Daesh dermate opzichtig en onvoorzichtig zouden omspringen met hun wapentuig dat dit eenvoudigweg en meermaals kon worden opgemerkt door een leverancier van gas. Evenmin valt in te zien dat ze daadwerkelijk zo goedgegelovig waren dat ze je vader toelieten in of nabij de woning waar de wapens aanwezig waren en hij de mogelijkheid had om ze zowel in de tuin als in de kelder waar te nemen, doch dat ze hiervan geen notie hadden, laat staan dat ze uw vader hierover niet zouden hebben aangesproken. De door u geschetste gang van zaken is dermate onaannemelijk dat het bijkomend de geloofwaardigheid van uw asielaanspraken ondermijnt.

Daarenboven weet u evenmin te overtuigen dat de opstandelingen na hun vrijlating, u en uw vader in het vizier namen en zinnens waren jullie om het leven te brengen (CGVS, p. 16). Volgens uw verklaringen werden de gearresteerde leden zo'n zes à zeven maanden na de inval in de woning vrijgelaten waarbij de Afghaanse president zo'n vijfduizend talibanleden vrijliet (CGVS, p. 12, 18). Merkwaardig genoeg kent u de reden van de massale vrijlating niet (CGVS, p. 18) terwijl hun vrijlating een cruciaal element is in uw voorgehouden relaas. Temeer omdat uit beschikbare informatie naar voor komt dat dit naar alle waarschijnlijkheid kadert in de zogenaamde Doha-deal tussen de Verenigde Staten en de taliban van februari 2020. Deze overeenkomst, die plaatsvond op een moment dat u nog in Afghanistan was, is van groot belang voor de recente Afghaanse geschiedenis waardoor het bijzonder vreemd is dat u hiervan niet de minste notie hebt, terwijl u wel beweert dat ook uw belagers samen met 5000 anderen konden vrijkomen. Uit beschikbare informatie blijkt bovendien dat de aanval op de schuilplaats dateert van 5 mei 2020. Gezien de vaststelling dat de opstandelingen werden gearresteerd op 5 mei 2020 en uw verklaring

dat ze zes à zeven maanden later vrijkwamen, wil dit overeenkomstig zeggen dat ze ergens in november of december 2020 werden vrijgelaten. Echter, uit de gegevens beschikbaar in het dossier blijkt dat u in november 2020 reeds in Roemenië was en dat u in december 2020 reeds in België uw verzoek om internationale bescherming indiende. Bovenstaande tijdslijn is bijgevolg onmogelijk in overeenstemming te brengen met uw verklaringen.

In deze kan tot slot nog worden toegevoegd dat het eveneens bijzonder frappant is dat de opstandelingen enkele dagen/twee weken na hun vrijlating eerst telefonisch contact opnamen met uw vader om hem mee te delen dat ze hem en zijn zoon gingen vermoorden indien ze hem zouden vinden (CGVS, p. 16, 17), doch dat ze, nadat jullie reeds de woning hadden verlaten, alsnog jullie adres zouden hebben ontdekt en vervolgens naar jullie huis kwamen waarbij ze uw moeder, broer en zus lastigvielen en van hen uw en uw vaders verblijfplaats wilden weten (CGVS, p. 17). Aangezien de opstandelingen uit waren op wraak en ze zowel u als uw vader daarom om het leven wilden brengen, is het opnieuw bijzonder merkwaardig dat ze eerst telefonisch contact opnamen met uw vader om hem en zijn zoon met de dood te bedreigen alvorens kort erna daadwerkelijk naar jullie huis te komen. Op deze manier gaven ze u en uw vader immers ruim de kans het hazenpad te kiezen en aan hen te ontsnappen. Des te meer gezien ze kort erna wel degelijk in staat waren om alsnog uw adres te achterhalen, is de voortvarende werkwijze met de telefonisch bedreiging van de op wraak beluste opstandelingen niet ernstig. (...)

Voor wat betreft het videofragment dat u voorlegt, valt het ook op dat u zeer weinig informatie kan meedelen over de inval en de gevolgen, terwijl deze korte reportage zo goed als uw enige bron van informatie blijkt te zijn (CGVS, p. 15). Behalve de mededeling dat het om twee verdachte personen en enkele vrouwen ging, die gelieerd waren aan het Haqqani-netwerk, kan u geen bijkomende informatie geven (CGVS, p. 10). Verder bevraagd voegt u nog toe dat acht mensen werden gearresteerd en u kan daarbij enkel meedelen dat de namen van Qari en Ismanullah vermeld werden (CGVS, p. 15). U hebt naar eigen zeggen de video niet met veel aandacht bekeken en u kan bijgevolg niet antwoorden op de vraag of er bij de inval mensen gedood werden (CGVS, p. 16) waarbij u ter verantwoording aangeeft dat het niet belangrijk is voor u (CGVS, p. 16). Dit is niet ernstig. Het gaat hier immers om het kernelement in uw asielaanvraag waarbij vijf opstandelingen werden gedood en acht anderen werden verwond. Er kan van u verwacht worden dat u zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met uw vlucht en er kan, temeer omdat u het videofragment zelf voorlegt, in alle redelijkheid verwacht worden dat u deze met de nodige aandacht zou hebben bekeken. Dat u buiten twee namen, waarvan er – in tegenstelling tot hetgeen u overigens beweert – slechts één voorkomt in de berichtgeving, geen enkele andere betrokken persoon kon benoemen (CGVS, 15), doet eveneens twifelen aan de betrokkenheid van u en uw vader voorafgaand aan de inval. Uw houding ten opzichte van het videofragment is bovendien wederom niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en ondermijnt alzo eveneens de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen.

Aangezien u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat u en uw vader aan de basis lagen van de inval op 5 mei 2020 op een schuilplaats van het Haqqani-netwerk en Daesh waarbij u vervolgens door de taliban werd bedreigd met de dood, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw beweringen dat uw moeder, broer en zus nadien hierdoor nog werden lastiggevallen (CGVS, p. 5, 17) en dreigbrieven ontvingen (CGVS, p. 9). Ten overvloede kan echter nog worden opgemerkt dat ook uw verklaringen hieromtrent allerm minst overtuigden. U beweert dat het de genaamde Qari Noor Agha was die hen lastigviel (CGVS, p. 5) maar gevraagd over hem te vertellen, dient u aan te geven dat u niets over hem weet (CGVS, p. 5). Wat betreft de neergelegde dreigbrieven moet vooreerst worden aangestipt dat het slechts kopieën betreffen waarvan de authenticiteit hoe dan ook niet kan worden nagaan. Dergelijke documenten dienen bovendien te kaderen in geloofwaardige en aannemelijke verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat documenten slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas herstellen. Uw verklaringen omtrent de dreigbrieven doen net verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw motieven. Immers werd u gevraagd wanneer uw moeder deze brief kreeg waarop u antwoordde zes à zeven maanden na uw vertrek (CGVS, p. 9). Bijgevolg kan onmogelijk ingezien worden waarom de persoon die uw originele taskara uit Afghanistan heeft meegenomen, nagelaten zou hebben om ook de dreigbrief mee te nemen dan wel waarom men al die tijd heeft nagelaten de originele brief per post aan u over te maken. U bevestigt overigens eerst zelf dat de brief reeds bij uw moeder was toen die kennis of verre familielid in Afghanistan was (CGVS, p. 10) doch u verandert plots uw verklaringen en stelt dat de brief nog niet was afgegeven door de taliban op het moment dat die persoon in Afghanistan was (CGVS, p. 10) hetgeen niet mogelijk is indien deze brief reeds

na een zes- à zevental maanden zou zijn toegekomen. U hebt de brief zelfs niet vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS, d.d. 17 september 2021) terwijl uw moeder hem in principe al zou moeten gekregen hebben. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die verband houden met de directe aanleiding van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, en dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt. Aldus kan verwacht worden dat u de brief minstens zou hebben vermeld bij de DVZ. Mogelijk nog frappanter is dat u de brief van de taliban zelf niet gelezen hebt (CGVS, p. 9). Nochtans was hij aan u gericht en blijkt dat u tot de negende klas onderwijs genoten hebt waardoor in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat u in staat bent te lezen. Uw stuitend gebrek aan interesse voor een staving stuk dat u zelf voorlegt en dat behoort tot de kern van uw asielrelaas is geheel onverenigbaar met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming en dat u aldus geenszins heeft aangetoond dat u nood heeft aan internationale bescherming.

Uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninfo' – bron 1) blijkt bovendien dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Aangaande de vaststellingen rond zijn leeftijd voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat de precieze leeftijd van een persoon er in Afghanistan niet toe doet en verwijst hij naar bronnen waaruit zou blijken dat Afghanen zich over het algemeen niet bewust zijn van hun leeftijd. Verzoeker stelt ook dat het feit dat Afghanen hun leeftijd niet kennen "betekent" dat de geboortedatum op de taskara vaak willekeurig wordt gekozen op basis van hun fysieke verschijning en citeert desbetreffend uit een Franse krant.

Een dergelijk algemeen betoog kan niet volstaan om de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Zo bleek uit het administratief dossier dat verzoeker zijn leeftijd wel degelijk kende, gezien hij aanvankelijk een specifieke geboortedatum opgaf zijnde 5 oktober 2004 waarmee hij aangaf bij binnenkomst in België in december 2020 zestien jaar te zijn. Voor zover ook hij geen idee had van zijn leeftijd, kon hij dit op die manier ook kenbaar maken, hetgeen hij niet heeft gedaan. Hier komt nog bij dat uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij, aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker op datum van 22 januari 2021 een minimumleeftijd heeft van 23,66 jaar met een standaarddeviatie van 1,90 jaar.

Uit het feit dat verzoeker bij zijn verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken door de opgave van een precieze geboortedatum in wezen verklaarde zestien jaar en minderjarig te zijn, en zich dus op zijn minst vijf jaar jonger voordeed dan hij in werkelijkheid was, zonder enige valabele verklaring blijkt wel degelijk dat hij heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden.

Waar verzoeker de bevindingen van het leeftijdsonderzoek in zijn verzoekschrift nog tracht aan te vechten, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden betwist. Verzoeker had immers de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van de beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoekers kritiek dienaangaande wordt dan ook niet in overweging genomen.

Het feit dat de geboortedatum in de taskara bepaald wordt door de fysieke verschijning, verschoont noch verklaart het gegeven dat verzoeker na voormeld leeftijdsonderzoek blijft volhouden en naar zijn taskara verwijst wat betreft zijn leeftijd alsook dat zijn raadsman naar deze taskara verwijst en hierbij meldt dat verzoekers geboortjaar 2005 is, terwijl verzoeker initieel beweerde dat het 2004 was.

Verzoeker geeft wat betreft de tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de wijze waarop hij zijn taskara bekwam dezelfde verklaring als deze die hij op het Commissariaat-generaal uit de doeken heeft gedaan, doch hiermee kiest hij slechts voor één versie van zijn verklaringen. Verzoeker beperkt zich in

onderhavig verzoekschrift bijgevolg slechts tot het volharden in zijn verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze keuze heft de vastgestelde tegenstrijdigheden echter niet op.

Er werd dan ook terecht het volgende vastgesteld:

“Uw verklaringen over uw taskara kunnen voorgaande bevindingen geenszins in een ander daglicht plaatsen. U legt uw taskara pas voor naar aanleiding van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 7) terwijl op een verzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. U verklaarde desbetreffend bij de DVZ dat uw originele taskara zich in Nederland bij een neef van uw vader, genaamd (...), bevond (Verklaring DVZ, d.d. 24 maart 2021, vraag 29 & vraag 21) terwijl u op het CGVS plots verklaart dat een familielid naar Afghanistan is gegaan en het document heeft meegebracht (CGVS, p. 8). Deze verklaringen zijn inconsistent daar u bovendien ontkent dat de persoon die het document uit Afghanistan meebracht de neef in Nederland was alsook daar u beweert de naam van de persoon die het document meebracht niet te kennen (CGVS, p. 9). De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. Uw verklaring bij de DVZ werd u voorgelezen in het Pasjtoe waarna u deze tekende ter bevestiging van de inhoud. Ook werd u aan het begin van uw onderhoud op het CGVS gevraagd of er opmerkingen waren betreffende uw verklaringen op de DVZ waarbij u betreffende uw taskara geenszins aangaf dat er foutieve gegevens werden neergeschreven. Er mag van u verwacht worden dat u over uw identiteitsdocumenten, en meer bepaald uw taskara, oprechte en aldus coherente verklaringen aflegt van bij aanvang van de asielprocedure. Voor wat betreft uw taskara kan nog worden opgemerkt dat uit informatie blijkt dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn. Bijgevolg en in het licht van voorgaande, kan er aan de door u voorgelegde taskara geen enkele waarde gehecht worden en kan deze de medisch-wetenschappelijke bevindingen die stellen dat u – met een deviatie van 1.9 jaar – in 1998 geboren bent, dan ook niet weerleggen. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en een taskara neerlegt waarvan de authenticiteit ten zeerste betwijfeld dient te worden waardoor u de Belgische autoriteiten tracht te misleiden is geheel onverenigbaar met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming en plaatst ernstige vraagtekens bij uw nood heeft aan internationale bescherming.” Met het argument dat de motivering van het Commissariaat-generaal waar wordt verwezen naar corruptie in Afghanistan waardoor de bewijswaarde van documenten relatief is, stereotiep is, plaatst verzoeker de voormelde pertinente vaststellingen omtrent deze taskara niet in een ander daglicht.

Verzoeker voert in het verzoekschrift - wat betreft de vaststelling dat het videofragment geenszins zijn betrokkenheid of deze van zijn vader aantoonde - aan dat hij voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn vader de districtsgouverneur uitdrukkelijk om anonimiteit had verzocht. Niettegenstaande dit slechts een blote bewering is, verzoeker was bovendien niet zelf aanwezig tijdens het zogenaamde gesprek van zijn vader met de districtsgouverneur (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15), gaat dit ook volstrekt in tegen de informatie die in andere bronnen wordt vermeld namelijk dat de aanval het gevolg was van bekentenissen van vier andere Daesh-leden die reeds in hechtenis van de NDS zaten. Ook moet hierbij worden opgemerkt dat anonimiteit enkel inhoudt dat de naam niet wordt vermeld. Indien verzoekers vader daadwerkelijk anonimiteit beloofd was, kan worden aangenomen dat de beschikbare informatie in die zin dan ook melding zou maken van een aangifte van een anonieme burger en niet van bekentenissen van aangehouden Daesh-leden.

Verzoeker geeft aan dat hem verweten wordt geen bewijs voor te kunnen leggen van de leveringen die hij samen met zijn vader heeft verricht, doch een dergelijke motivering vindt geen grondslag in de bestreden beslissing. De bij het verzoekschrift gevoegde contracten waaruit blijkt dat er leveringen van zijn vader aan klanten gebeurden, zijn dan ook niet bij machte afbreuk te doen aan de vaststellingen de van de bestreden beslissing. Bovendien stelt de Raad vast dat het louter fotokopieën zijn en aldus gemakkelijk onderhevig aan manipulatie, waardoor hun bewijswaarde uiterst relatief is.

Wel werd vastgesteld dat verzoeker bijzonder weinig informatie kan meedelen over de locaties in Kochkin waar het huis van de opstandelingen gelegen was en waar hij de leveringen deed en dit omwille van het volgende: *“U kan Kochkin maar moeilijk situeren binnen het district Shakar Dara en komt hierbij niet verder dan aan te geven dat het nabij een berg was en dat het nabij het districtscentrum van Shakar Dara gelegen*

was (CGVS, p. 13). De naam van de berg kent u echter niet en ondanks het feit dat u klaarblijkelijk wel in staat bent om aan te geven dat het district Shakar Dara geografisch ten westen van het district Deh Sabz en uw eigen dorp ligt, kan u merkwaardig genoeg niet aangeven in welke windrichting Kochkin dan gelegen is ten aanzien van het districtscentrum van Shakar Dara (CGVS, p. 13). Het is frappant dat u enerzijds in staat bent uw eigen dorp te situeren aan de hand van de vier windrichtingen, doch hiertoe niet in staat bent voor wat betreft het dorp Kochkin, temeer omdat u veelvuldig met uw vader op pad was in het district en daarbij verschillende plaatsen aandeed om goederen te leveren. Bovendien beweert u dat Kochkin slechts een vijftiental minuten verwijderd ligt van uw eigen dorp Tarakhel in het district Deh Sabz (CGVS, p. 13) terwijl deze bewering in het geheel niet overeenkomt met de informatie uit beschikbare kaarten. Daaruit komt namelijk naar voor dat, zelfs via de hoofdwegen, de reis tussen Tarakhel en Kochkin ongeveer één uur bedraagt. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat de reis zoals u die beschreef door de bergen via de dorpen Deh Yahya, Haji Sahib en Danishmand (CGVS, p. 13) in vijftien minuten kon gemaakt worden. Indien u deze afstand regelmatig samen met uw vader aflegde, mag verwacht worden dat u dit bij benadering zou kunnen inschatten. U bent naar eigen zeggen niet bekend met de plaatsen in het district Shakar Dara (CGVS, p. 13) maar ook deze bewering is op zich minstens merkwaardig indien u wekelijks met uw vader op pad ging.” De neergelegde contracten maken overigens geen melding van Kochkin, waardoor deze sowieso niet volstaan als bewijs van leveringen aan klanten in Kochkin.

Voor zover verzoeker deze vaststellingen wijt aan zijn jonge leeftijd van vijftien jaar op dat moment en louter de reis beschreef die hij met zijn vader maakte, kan hij niet overtuigen. Bij binnenkomst in België bleek uit verzoekers verklaringen dat hij slechts zestien jaar oud was, doch was volgens de vaststellingen van het leeftijdsonderzoek op dat moment in wezen al vijf jaar ouder. De ter verschoning aangevoerde leeftijd van vijftien jaar kan dan ook niet overtuigen voor verzoekers gebrekkige kennis over Kochkin en zijn vergissing in de tijd die het kost om ernaartoe te rijden.

Waar werd vastgesteld dat verzoeker bijzonder weinig informatie kan meedelen over de personen bij wie hij en zijn vader de leveringen gingen doen in Kochkin en die zijn vader verdacht, geeft hij te kennen dat hij geen rechtstreeks contact had met de klanten en dat hij louter mee ging om te helpen, waardoor hij niet de volledige namen van deze personen kon zeggen.

Met een dergelijk algemeen betoog gaat verzoeker evenwel volledig voorbij aan de concrete vaststellingen: *“Tot driemaal toe gevraagd welke achtergrondinformatie u van uw vader kreeg over deze twee personen, blijft u danig op de vlakte en komt u niet verder dan heel algemeen te herhalen dat uw vader tweemaal per week gas leverde, dat ze daar woonden, dat uw vader hen verdacht vond en dat uw vader de mensen binnen eigenlijk niet kende (CGVS, p. 13- 14). Er kan echter in alle redelijkheid van u verwacht worden dat u enige informatie over deze personen kan verschaffen. Immers blijkt dat uw vader, die al twintig jaar leveringen deed, de mensen kende aan wie hij leverde alsook dat deze mensen hem telefonisch contacteerden (CGVS, p. 6). Indien u en uw vader aldus één à twee keer per week gas leverden aan deze klanten in Kochkin (CGVS, p. 10), waarvoor jullie bovendien een uur dienden te rijden, dan kan worden aangenomen dat uw vader ook deze klanten kende net zoals zijn overige cliënteel. Bijgevolg kan worden verwacht dat hij u enige relevante achtergrondinformatie over deze mensen zou hebben gegeven, minstens vanaf het moment hij de wapens opmerkte, dan wel eens hij de autoriteiten in kennis stelde of wanneer jullie kennis kregen dat de overheid een inval gedaan had in dat huis, dan wel op zijn minst wanneer jullie beiden in het vizier kwamen van deze personen nadat ze werden vrijgelaten. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging bij terugkeer, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op manifeste wijze.”* Zoals gesteld raken deze elementen aldus de kern van verzoekers asielrelaas. Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet meer concrete informatie heeft omtrent deze personen noch hierover informatie heeft ingewonnen.

Waar werd vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de omstandigheden waarin zijn vader hoogte kreeg van de aanwezigheid van de wapens in dat huis in Kochkin evenmin kunnen overtuigen, geeft verzoeker slechts te kennen dat *“men zich gemakkelijk kan voorstellen”* dat zijn vader de tijd had om de omgeving te observeren en dat *“het logisch lijkt”* dat de leden van de coalitie vertrouwen kregen en daarom nalieten hun wapenarsenaal te verbergen. Verzoekers betoog is doorspekt met hypothetische beweringen, maar er wordt geen enkel concreet element naar voor gebracht waaruit zou blijken dat hetgeen is voorgevallen daadwerkelijk logisch zou zijn. In navolging van het Commissariaat-generaal kan niet worden ingezien dat een coalitie van strijders uit het Haqqani-netwerk en Daesh dermate opzichtig

en onvoorzichtig zouden omspringen met hun wapentuig dat dit eenvoudigweg en meermaals kon worden opgemerkt door een leverancier van gas. Evenmin valt in te zien dat ze daadwerkelijk zo goedgelovig waren dat ze verzoekers vader toelieten in of nabij de woning waar de wapens aanwezig waren en hij de mogelijkheid had om ze zowel in de tuin als in de kelder waar te nemen, doch dat ze hiervan geen notie hadden, laat staan dat ze verzoekers vader hierover niet zouden hebben aangesproken. De door verzoeker geschetste gang van zaken is dermate onaannemelijk dat het bijkomend de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ondermijnt. Waar verzoeker uit de informatie van *TOLOnews*, waarin gesteld wordt dat er een groot aantal wapens en explosieven werden in beslag genomen, afleidt dat “*het denkbaar is*” dat er teveel uitrusting en wapens was om nog te kunnen verbergen, beperkt hij zich opnieuw tot niet meer dan een veronderstelling, zonder enige concrete grond.

Verzoeker tracht voorts zijn onwetendheid over de zogenaamde Doha-deal tussen de Verenigde Staten en de Taliban van februari 2020, waarbij opstandelingen werden vrijgelaten, te verklaren door te wijzen op het feit dat hij geen belangstelling had in politiek, dat de Afghaanse politiek complex en onsamenhangend is net zoals de informatie die hierover circuleert en dat niet elke Afghaan deze deal zou kennen. Verzoeker beperkt zich opnieuw tot een uiterst algemeen betoog. Verzoeker gaat er aan voorbij dat hij zelf verklaarde dat zijn belagers samen met 5000 anderen konden vrijkomen, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker minstens enige notie heeft waarom zijn belagers samen met een dergelijk groot aantal andere opposanten konden vrijkomen. De stelling dat hij moest vluchten en niet veel tijd had om hierover informatie te weten te komen, kan zijn onwetendheid niet verschonen noch verklaren. Verzoeker deed ook nadien blijkbaar geen enkele inspanning hierover meer te weten te komen. De vaststelling dat verzoeker zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doet teneinde zich te bevragen omtrent deze ingrijpende gebeurtenis, waardoor hij het land van herkomst heeft moeten verlaten en internationale bescherming vraagt, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofd en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

Waar verzoeker wijst op het feit dat hij “*het tijdsbestek niet kan plaatsen*” en dit nader toelicht door te wijzen op het feit dat hij zijn geboortedatum niet kent en bepaalde verklaringen uit het persoonlijk onderhoud aanhaalt waar hij geen concrete tijdsaanduiding gaf, kan hij niet worden gevolgd.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich tijdens het persoonlijk onderhoud, meermaals bedient van concrete tijdsaanduidingen, zoals minuten, uren, dagen, weken en maanden (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16) en dat hij in zijn initiële verklaringen een zeer concrete geboortedatum gaf. Het argument dat de meeste Afghanen “*zich niet situeren in de tijd*”, gaat dan ook niet op voor verzoeker zelf.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in volgende pertinente vaststellingen te verklaren of te verschonen:

“Uit beschikbare informatie blijkt bovendien dat de aanval op de schuilplaats dateert van 5 mei 2020. Gezien de vaststelling dat de opstandelingen werden gearresteerd op 5 mei 2020 en uw verklaring dat ze zes à zeven maanden later vrijkwamen, wil dit overeenkomstig zeggen dat ze ergens in november of december 2020 werden vrijgelaten. Echter, uit de gegevens beschikbaar in het dossier blijkt dat u in november 2020 reeds in Roemenië was en dat u in december 2020 reeds in België uw verzoek om internationale bescherming indiende. Bovenstaande tijdslijn is bijgevolg onmogelijk in overeenstemming te brengen met uw verklaringen.”

Ook met de verwijzing naar het bestaan van drie kalenders in Afghanistan, namelijk de Gregoriaanse kalender, de Islamitische maankalender en een variant van de Iraanse zonnekalender deze vaststellingen niet in een ander daglicht.

Het argument dat het “*voor iemand die zijn schoolopleiding heeft verloren*” ingewikkeld kan zijn om zich tussen al deze kalenders in de tijd te situeren, is niet relevant gezien verzoeker geenszins te kennen gaf zijn opleiding te hebben “*verloren*”. Meer nog verzoeker verklaarde uitdrukkelijk zelfs middelbaar onderwijs te hebben genoten en tot de negende klas naar school te zijn geweest (Verklaring DVZ, vraag 11).

Waar verzoeker naar algemene informatie verwijst stellende dat hieruit blijkt dat verscheidene talibangevangenen vóór oktober-november 2020 werden vrijgelaten en dat hierin sprake is van 400 gevangenen, alsook dat het niet logisch is dat onder de vrijlatingen in augustus 2020 leden van Koshkins Haqqani/Daesh coaliti bevonden, gaat hij eraan voorbij dat hij zelf te kennen gaf dat zijn belagers vrijkwamen samen met nog 5000 anderen, hetgeen naar eigen zeggen gebeurde zes à zeven maanden na hun arrestatie op 5 mei 2020 (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12).

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze *in concreto* de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op het risico op vervolging en ernstige schade bij terugkeer uit Europa. Verzoeker betoogt dat uit verschillende rapporten blijkt dat de taliban allen die naar Europa zijn gevlucht of er zijn gebleven als hun vijanden, als spionnen of als ongelovigen beschouwen.

In zoverre verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;".

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *'to play the game'*.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-factotalibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *"een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen"*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *"een afzonderlijk departement binnen Kaboel"*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met *"gedrags- en kledingkwesties"* (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30 en EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA Afghanistan security situation augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtredders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA Afghanistan targeting of individuals p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder zijn veranderd, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto-talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-factotalibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat wordt beschouwd als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA Afghanistan targeting of individuals,

p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-factotalibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: "Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 38 in EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken ("Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media ("Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 23-24 in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die

aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA Country Guidance Afghanistan april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa betreft, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query 'Afghan nationals perceived as 'Westernised' van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker maakt evenwel met de loutere verwijzing naar algemene informatie en naar zijn verblijf in Europa zijn beweerde verwestering of dat hij als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa geenszins concreet aannemelijk. Met zijn summier betoog maakt verzoeker, die nog maar een tweetal jaar in België is en gelet op zijn leeftijd kan geacht worden zijn vormende jaren in Afghanistan te hebben gehad, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besmet*' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Zijn job die hij in België heeft zoals blijkt uit het contract en de loonbrieven die per aanvullende nota werden neergelegd en waaruit zijn integratie blijkt, werpt hier geen ander licht op.

Wat betreft het betoog van verzoeker over de buitengerechtelijke executies en gedwongen verdwijningen onder het bewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeiend uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest “*M’Bodj*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’bodj*” in casu naar analogie kan worden toegepast.

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt

niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Kabul kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 22 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om 2 op Twitter gemelde clashes tussen de taliban en het NRF in de provincie Kabul en een eveneens op Twitter vermeld intern dispuut waarbij een lid van de taliban gedood is en drie andere gewond raakten (battles); 3 incidenten gericht tegen voormalig ANDSF-

personeel, 2 incidenten gericht tegen universiteitspersoneel, 3 incidenten tegen journalisten, een geval van seksueel misbruik van een homoseksuele man door de taliban, 2 incidenten tijdens huiszoekingen door de taliban, 4 incidenten waarvan burgers het slachtoffer werden zonder dat het motief bekend (gemaakt) werd, 2 arrestaties van hulpverleners, een incident waarbij personen uit Panjshir gedood werden en de verdwijning van het voormalige adjunct-hoofd van de Independent Electoral Complaints Commission (violence against civilians). Deze incidenten werden gecodeerd onder het district Kabul, dat ook de provinciehoofdplaats Kabul omvat

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie met inbegrip van de informatie die door verzoeker in het verzoekschrift wordt aangehaald, blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF